

LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC 2024

THỂ LOẠI: CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH

TÁC PHẨM DỰ THI

ĐẶT TÊN CON SAU CHIẾN DỊCH

EKIP SÁNG TẠO

Kịch bản văn học Nhà văn Nguyễn Quang Phục

Chịu trách nhiệm nội dung: Lưu Thị Thanh Hà

Chỉ đạo sản xuất: Nguyễn Thị Kim Anh

Kịch bản chuyển thể: Hoàng Thị Anh

Biên tập: Lương Thanh Trâm

Đạo diễn: Hoàng Thị Anh

Âm nhạc: Âm nhạc Hoàng Thị Anh

Kỹ thuật hậu kỳ: Thu Hương

CÁC VAI DIỄN

Bố Viện: NSƯT Lê Dũng

Mẹ Viện: NSƯT Bích Ngọc

Mai: Hoàng Anh

Tân: Ngọc Lai

Chính trị viên: Triều Dương

Viện: Tuấn Anh

LỜI DẪN:

MC: Kính chào quý thính giả! Rất vui được gặp lại quý vị và các bạn trong chương trình Văn nghệ HP của Đài PT & TH HP. Kính thưa quý vị! Chiến dịch Điện Biên Phủ - một trong những chiến thắng lừng lẫy năm châu, chấn động địa cầu. Đã có biết bao tấm gương hy sinh anh dũng trên chiến trường, biết bao người con của dân tộc đã gác lại hạnh phúc riêng tư để lên đường, hoàn thành nhiệm vụ thiêng liêng với tổ quốc. Đằng sau sự khốc liệt của cuộc chiến, có những câu chuyện cảm động, những nỗi niềm của người mẹ, người vợ nơi hậu phương đầy trần trở. Trong chương trình hôm nay, mời quý vị nghe Câu chuyện truyền thanh mang tựa đề: *Đặt tên con sau chiến dịch*, tác giả văn học: Nguyễn Quang Phục, đạo diễn và kịch bản truyền thanh: Hoàng Anh.

MC: Quý vị vừa nghe Câu chuyện truyền thanh *Đặt tên con sau chiến dịch*. Chịu trách nhiệm nội dung: Lưu Thị Thanh Hà. Chỉ đạo sản xuất: Nguyễn Thị Kim Anh, Biên tập Lương Thanh Trâm, Kỹ thuật dựng Thu Hương. Cùng sự tham gia diễn xuất của NSUT Lê Dũng, NSUT Bích Ngọc, Tuấn Anh, Ngọc Lai, Hoàng Anh, Triều Dương! Xin kính chào tạm biệt và hẹn gặp lại!

CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH
ĐẶT TÊN CON SAU CHIẾN DỊCH

Nhạc

(Tiếng ếch nhái đồng quê)

- MẸ: Ông này, hình như con Mai nhà mình có chữa thì phải?
- BỐ: Ờ hay....Bà hỏi tôi thì tôi biết trả lời sao? Máy cái biểu hiện của người có chữa, bà là phụ nữ thì phải biết rõ hơn tôi chứ.
- MẸ: Thì tôi cũng đang nghi ngờ vậy.
- BỐ: Mà con Mai nó có chữa thì càng mừng chứ sao.
- MẸ: Có chữa là có chữa thế nào được. Thằng Viện đi chiến dịch, về thăm nhà cách đây đến nửa năm rồi thì làm sao con Mai bây giờ mới có chữa.
- BỐ: Ờ...Vậy thì nó có chữa với ai? Chẳng lẽ... nó lại gian díu với người khác? Hay là bà nhìn nhầm “trông gà hóa cuốc”.
- MẸ: Nhầm là nhầm thế nào. Ông không thấy lúc ăn cơm nó nôn ọe đấy ah? Kiểu này thì con Mai phải có chữa 3 tháng rồi đến chắc!
- BỐ: Bà thử hỏi nó xem. Hay nó bị đau bụng đau bao thì sao? Thằng Viện vắng nhà thế, nó làm sao có chữa được.
- MẸ: Ông ơi, đàn bà con gái nhiều đũa ngoan thì ngoan thật, nhưng rồi cũng có lúc khôn 3 năm đại 1 giờ đấy ông ạ.
- BỐ: Chẳng lẽ... Vậy bà cứ hỏi nó xem sao đã. Mà tôi dặn trước, nếu nó có trót đại thì bà cũng đừng làm âm ỉ lên đấy nhé. Dân làng họ chê cười cho.
- MẸ: Tôi biết rồi. Để tôi gặp riêng con Mai xem cụ thể ra sao...

Nhạc

(Tiếng gà gáy, tiếng chim...)

- TÂN: Mai ah!
- MAI: Ờ, anh Tân ah? Anh vừa ở ngoài đồng về ah?
- TÂN: Gớm, mới sáng sớm ra mà nắng đã như đổ lửa. Thế hôm nay Mai không ra đồng à?
- MAI: Ah, hôm nay em hơi mệt, nên chỉ ở nhà nghỉ ngơi thôi!
- TÂN: Mai ốm ah?
- MAI: Không, không có gì đâu anh. Chắc do thay đổi thời tiết đấy mà.
- TÂN: Mai vừa đi lấy vôi bột ah? Để tôi xách giúp Mai.

- MAI: Không cần đâu anh! Em xách được. Ah, mắt của anh dạo này chạy chữa thế nào rồi, có tiến triển gì không anh?
- TÂN: Cũng vẫn vậy thôi Mai ạ! Cứ nghe ngóng ở đâu có bài thuốc gì là tôi lại theo nhưng cũng không có tác dụng gì. Một bên mắt của tôi vẫn chỉ nhìn được 5 phần, một bên thì chỉ nhìn được 3 phần. Chắc tôi phải sống với đôi mắt mù dờ này cả đời rồi.
- MAI: Anh đừng bi quan như vậy?
- TÂN: Bố mẹ sinh ra tôi đã không có đôi mắt sáng để cầm súng đánh giặc, không được trở thành lính bộ đội cụ Hồ. Nhìn trai tráng trong làng mình hết lớp này đến lớp khác lên đường nhập ngũ, xông pha chiến trận thì tôi lại thấy tủi thân. Nhất là hiện nay chiến dịch Điện Biên Phủ đang vô cùng căng thẳng, tôi rất muốn được đóng góp một phần sức lực của mình cùng với chiến dịch.
- MAI: Anh không tham gia được chiến dịch, nhưng anh vẫn đóng góp được cho đất nước bằng việc tăng gia sản xuất, cung cấp lương thực cho tiền tuyến. Đó cũng là đóng góp cho chiến dịch, cho đất nước mà anh.
- TÂN: Cảm ơn em Mai đã động viên! (Cầm tay)
- MAI: (Giật mình).... O... Anh Tân, anh đừng cầm tay em như thế! Lỡ ai trông thấy thì...
- TÂN: Mai ạ! Tôi không kiềm chế được cảm xúc của mình. Hãy để tôi được chăm sóc Mai nhé! Mai hãy nghĩ xem, chồng Mai đi chiến dịch, không biết sống chết thế nào. Từ hồi cưới xong đã 3 năm, anh ấy đi biệt. Mà nghe nói trên Điện Biên ác liệt lắm. Bọn Pháp tập trung bao nhiêu xe tăng, máy bay ở trên đó. Chiến tranh không ai nói trước được điều gì... lỡ như...
- MAI: Không... Anh đừng nói như thế. Em vẫn chờ đợi chồng em trở về. Sắp đến ngày chiến thắng rồi anh ạ!
- TÂN: Mai...
- MAI: Anh đừng nói nữa. Chào anh, em đi trước đây...
- TÂN: Mai... Mai...

Nhạc

- MẸ: Mai ah!
- MAI: Dạ, mẹ ạ!
- MẸ: Mẹ hỏi thật con nhé, có phải... con có chữa rồi phải không?
- MAI: Dạ, thưa mẹ, con...
- MẸ: Con đừng có giấu mẹ. Con nói thật đi.
- MAI: Vâng, con ... đã có chữa.

- MẸ: Thế cái bụng này là của ai?
- MAI: Dạ... mẹ....
- MẸ: Chị cứ khai thật ra. Thằng Viện nhà này về thăm nhà cách đây nửa năm rồi mà sao bây giờ cô mới ghen?
- MAI: Con... con.... Không biết giải thích với mẹ thế nào. Chỉ xin mẹ hãy tin con. Con không phải là đứa hư hỏng.
- MẸ: Không phải hư hỏng ah? Thằng Viện nó về thăm nhà đến nửa năm rồi mà bây giờ cái bụng cô mới chỉ 3 tháng. Nào, cô nói thật đi, cái bụng là của thằng nào?
- MAI: Dạ... mẹ...
- MẸ: Mà tôi cũng chỉ hỏi thế thôi. Tôi biết hết cả rồi. Chính mắt tôi đã nhìn thấy?
- MAI: Ồ... chuyện gì hả mẹ?
- MẸ: Cô với thằng Tân con nhà ông Đại, giữa ban ngày ban mặt còn nắm tay nhau như thế.
- MAI: Mẹ! Không phải thế đâu. Mẹ hiểu lầm con rồi! Con không có gì với anh Tân cả.
- MẸ: Hai năm rồi, anh chị công khai tán tỉnh nhau như thế mà chị còn cố cãi.
- MAI: Mẹ! Con nói thật đấy. Con xin mẹ hãy tin con. Con không có gì với anh Tân cả. Anh ấy thấy con làm một mình vất vả, nên chỉ giúp đỡ con thôi.
- MẸ: Giúp con thôi! Nếu sáng nay, không phải chính mắt tôi nhìn thấy, thì tôi đã không nghi ngờ gì. Thử hỏi, lúc vắng mặt tôi, ai cấm được ma đi ăn cỗ. Thật uổng công bao năm nay chúng tôi yêu thương, coi cô như con gái trong nhà, uổng công thằng Viện bao năm đi chiến dịch nơi rừng thiêng nước độc. Nó có biết đâu con vợ nó ở nhà đổ đốn thế này. Cô định bôi tro trát trấu vào cái nhà này ư?
- MAI: Mẹ! Con xin cam đoan với thầy mẹ là con không có lỗi với anh Viện.
- MẸ: Không thế nào. Cô đừng có vãi thưa che mắt thánh.
- MAI: (Khóc) Mẹ...mẹ nghĩ oan con rồi...
- MẸ: Hừ... có mà oan thị mầu.

Nhạc

Âm thanh đồng quê...

- BỐ: Bà nó ơi, con Mai từ hôm ở trạm xá về, nó cứ lầm lì, chẳng nói chẳng rằng. Bà xem nó thế nào?
- MẸ: (lạnh nhạt) Bác sĩ nói nó bị động thai, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được.
- BỐ: Dù gì thì bà cũng quan tâm nó một tí.

- MẸ: Tôi...Tôi cũng muốn chăm sóc nó lắm nhưng cứ nghĩ đến đứa con trong bụng nó không phải giọt máu nhà mình thì tôi cứ ứ lên tận cổ nên chẳng muốn để ý đến nó nữa.

- BỐ: Haz...Nếu đó không phải con thằng Viện thì... chẳng lẽ nhà ta “nuôi con tu hú” hay sao?

- MẸ: Haz....

...

- MAI: Ô, thầy mẹ vẫn ở nhà ạ? Con xin phép tranh thủ ra đồng, mấy hôm nay ruộng cạn nước quá.

- BỐ: Con vẫn chưa khỏe hẳn, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi đã, để thầy ra đồng tát nước cũng được.

- MAI: Dạ thôi, con đỡ rồi ạ. Đạo này sức khỏe thầy cũng không tốt, nên thầy cứ ở nhà nghỉ ngơi đi ạ. Thuốc của thầy con sắc xong rồi. Lát nguội thầy nhớ uống ạ.

- MẸ: Chắc lại lấy cớ đi gặp thằng ấy chứ gì.

- MAI: Ô... mẹ!

- MẸ: Mấy hôm nay, tôi thấy nó cứ lảng vảng ngó nghiêng đấy... Chắc không gặp được cô, nóng ruột lắm!

- MAI: Mẹ ơi!... Mẹ đừng nghĩ oan cho con như thế. Con với anh ấy chẳng có chuyện gì đâu ạ.

- MẸ: Vậy cái bụng lùm lùm kia là thế nào. Khắp làng trên xóm dưới đang đồn âm lên thế kia, ai cũng bảo cô là gái lộn chồng, mang tiếng chồng đi kháng chiến mà ở nhà lại có chửa với thằng khác.

- MAI: (uất ức) Mẹ... con...

- MẸ: Đừng để tôi phải đeo mo vào mặt khi ra đường.

- MAI: Mẹ...mẹ đừng nặng lời như thế. Đây là con của anh Viện mà, là cháu nội của mẹ đây! (khóc)

- MẸ: Nặng lời ah? Ai mà tin được mồm chị! Chị làm tôi xấu hổ lắm. Chẳng dám vác mặt ra đường.

- BỐ: Thôi, bây giờ chưa biết thế nào, cứ phải chờ thằng Viện về xem sao đã. Mà cũng sắp chiến thắng rồi, quân ta đã bao vây các đồn bót của địch. Điện Biên như một chảo lửa. Giờ mọi việc đều phải tập trung cho chiến dịch. Bà cứ chăm sóc cho con Mai mẹ tròn con vuông đi. Mọi chuyện sẽ tính sau. Tôi ra đồng tát nước đây.

Nhạc

- MAI (Echo): *Anh Viện ơi, em đã viết cho anh rất nhiều lá thư, nhưng chiến trường Điện Biên đang diễn ra ác liệt, không biết có lá thư nào đến được tay anh không! Em chỉ mong sao có anh bên em lúc này....*

Hồi tưởng echo

Nhạc

- VIỆN: Mai!

- MAI: Gì vậy anh?

- VIỆN: Nhìn này!

- MAI: Ôi chiếc lược đẹp quá!

- VIỆN: Anh làm từ đuôi chiếc máy bay của địch bị đơn vị anh bắn hạ đấy.

- MAI: Cảm ơn anh! Em sẽ luôn giữ nó bên mình.

- VIỆN: Thương anh gì đi chứ...

- MAI: Thương gì?

- VIỆN: Anh muốn...

- MAI: Thôi nào... Anh Viện ah? Anh thích chúng mình sẽ có con trai hay con gái?

- VIỆN: Con nào cũng được. Nếu là con gái, anh thích con xinh đẹp, hiền dịu như em. Còn nếu là con trai, sau này đất nước giải phóng rồi, con trai anh phải là người đàn ông vững chãi, biết yêu thương, hiếu thảo với ông bà, cha mẹ, và yêu thương người phụ nữ của cuộc đời mình. Đặc biệt, phải biết sống có trách nhiệm với đất nước.

- MAI: Em chỉ mong khi đất nước hòa bình, cả nhà chúng ta sẽ được đoàn viên!

- VIỆN: Mai ah, nếu hết chiến dịch, anh vẫn chưa trở về, em đừng đợi anh mà hãy đi lấy chồng nhé.

- MAI: Anh đừng nói như vậy. Cuộc đời em duy nhất chỉ làm vợ của anh thôi. Chiến dịch toàn thắng, anh nhớ trở về nhé!

- VIỆN: (ngập ngừng) Mai.... anh sẽ trở về, chúng mình sẽ có những đứa con thật đẹp. Mai...

- MAI: Anh Viện...!

Nhạc

- CHÍNH TRỊ VIỆN: Các đồng chí ạ! Điện Biên Phủ là địa bàn chiến lược quan trọng, có thể trở thành căn cứ lực quân và không quân lợi hại nếu bị địch chiếm đóng. Chủ tịch Hồ Chí Minh đã trao chọn niềm tin cho đại tướng Võ Nguyên Giáp – Tư lệnh kiêm bí thư Đảng ủy chiến dịch và căn dặn: “Trận này rất quan trọng, phải đánh cho

thắng. Chắc thắng mới đánh, không chắc thắng không đánh” Bởi vậy Bộ chỉ huy chiến dịch đã thay đổi phương châm tác chiến, chuyển từ đánh nhanh thắng nhanh sang đánh chắc tiến chắc. Vì vậy trận chiến này chúng ta phải dốc toàn lực, quyết thắng! Chấm dứt tham vọng của Pháp tại Đông Dương.

- VIỆN: Báo cáo thủ trưởng, trung đội ta đã sẵn sàng phá bom nổ chậm của địch, mở đường đến các trận địa.

- CHÍNH TRỊ VIỆN: Được. Đồng chí Trung đội trưởng Viện hãy nhắc các anh em pháo binh chú ý, nghe rõ hiệu lệnh. Đúng 17h, pháo binh của ta sẽ bắn cấp tập vào các trận địa pháo, sân bay và cứ điểm Him Lam để chi viện cho đại đoàn 312 vào chiếm lĩnh trận địa. Trận mở màn này, chúng ta phải thắng.

- VIỆN: Tuân lệnh!

Tiếng pháo nổ.... tiếng súng bắn....

Nhạc

Tiếng mưa, sấm chớp. Tiếng bước chân chạy gấp gáp. Tiếng vịt đàn kêu

- MAI: Sao trời đang nắng mà lại có sấm chớp, mưa được ngay. May có cái chòi vịt này nấp tạm. Không thì ướt hết. Á...đau quá!

- TÂN: Mai,...không ngờ anh lại được gặp Mai ở đây.

- MAI: Ồ...

- TÂN: Để anh xem chân Mai thế nào, bị chảy cả máu ra rồi đây này. May anh có mang theo thuốc, để anh bôi thuốc cho Mai...

- MAI: Dạ... thôi...

- TÂN: Mai (ôm Mai)!

- MAI: Anh Tân ... buông em ra, buông em ra.... Em đang có thai..

- TÂN: Anh biết...

- MAI: (ngập ngừng) Anh biết? Vậy sao anh vẫn...?

- TÂN: Mai ... em ...có thể cho anh cơ hội được không?

- MAI: Không, em đang có thai và mẹ con em đang chờ ngày bố nó trở về.

- TÂN: Anh biết em đang rất buồn... sắc mặt em nói lên tất cả... Anh biết trong lòng em đang dày vò, phải đối diện với những lời bàn tán, những lời cay nghiệt của mọi người và chính người thân trong gia đình... Anh biết...

- MAI (ngắt lời): Thôi, anh đừng nói nữa! Em có chồng và con em có bố, bố nó chính là anh Viện...

- TÂN: Nhưng mọi người không tin em, còn anh, anh tin em và anh sẵn sàng làm chỗ dựa cho em..
- MAI: Không, anh Tân. Anh có quyền có được hạnh phúc của riêng mình. Anh Viện sẽ trở về và gia đình em sẽ được đoàn tụ.
- TÂN: Nhưng, anh yêu em..., anh thực sự muốn lo cho mẹ con em....
- MAI: Không, anh Tân, nếu anh như vậy thì chúng ta không còn là bạn bè nữa. Chào anh, em về!
- TÂN: Mai ơi, Mai...

Tiếng mưa.... Nhạc....

(Tiếng chim rùng, Tiếng xé giấy, mở thư)

- MAI:(Echo) *Anh Viện thân yêu, em báo với anh 1 tin vui. Chúng ta sắp có con rồi. Em mong anh sớm ngày chiến thắng để trở về bên mẹ con em. Ngày đêm em mong chờ thư anh! Nhớ anh nhiều! Lê Thị Mai!*
- VIỆN: (Nói nhỏ với chính mình) (Vui mừng) Ôi...Mai... vậy là anh sắp được làm bố rồi sao! Nhưng... bức thư này đã gửi cách đây hơn 6 tháng! Như thế thì đến nay Mai đã sắp sinh rồi. Không biết là con trai hay con gái đây, không biết sức khỏe của hai mẹ con cô ấy thế nào.
- CHÍNH TRỊ VIỆN: Cậu Viện!
- VIỆN: Em chào thủ trưởng!
- CHÍNH TRỊ VIỆN: Sao, đang đọc thư nhà hả?
- VIỆN: Dạ vâng ạ!
- CHÍNH TRỊ VIỆN: Chắc mọi người ở nhà mong tin lắm phải không. Chúng ta cũng không có cách nào để liên lạc với gia đình thường xuyên. Chỉ còn một trận nữa thôi là chúng ta toàn thắng rồi. Lúc đó cậu và tớ đều được trở về bên người thân của mình. Cố lên!
- VIỆN: Vâng ạ! Chỉ tiếc rằng để có được chiến thắng này mà bao nhiêu đồng đội của chúng ta còn nằm lại ở đồi A1!.
- CHÍNH TRỊ VIỆN: Trận chiến đó thật ác liệt. Lực lượng của ta đã bị thương vong quá nhiều.Maymà tớ với cậu còn được sống sót đến hôm nay. (Vỗ vai Viện): Ah, còn việc này, đồng chí Viện phải viết ngaybản báo cáo thành tích đề kịp gửi lên cấp trên xét khen thưởng.
- VIỆN: Dạ, có rất nhiều đồng chí lập chiến công, em đã là gì đâu ạ.
- CHÍNH TRỊ VIỆN: Cậu khiêm tốn quá!Tôi còn nhớ mãi cái hôm đơn vị đang phòng ngự trên đồi Him Lam, đạn chống tăng thì hết, nhưng cậu đã rất dũng cảm thay thế

đồng chí trung đội phó bị hy sinh, cầm 2 quả thủ pháo ném vào gầm xe tăng của địch khiến xe tăng bốc cháy, bọn chúng sợ quá đã tháo chạy. Vậy nên bộ đội ta đứng dưới giao thông hào thả sức bắn xối xả làm cho chúng bị thương vong rất nặng. Đó là một việc làm hết sức dũng cảm, là tấm gương để các đồng chí khác học tập. Cậu làm thủ tục xét khen thưởng gửi cấp trên ngay, cũng là để động viên toàn đơn vị!

- VIỆN (bẽn lèn, ngập ngừng): Dạ, báo cáo thủ trưởng, em ... không xứng đáng đâu ạ.

- CHÍNH TRỊ VIỆN: Sao lại không xứng đáng, chẳng phải trận đánh vừa qua nếu không có đồng chí kịp thời dùng thủ pháo diệt xe tăng địch thì địch có thể chọc thủng vòng vây của ta rồi còn gì.

- VIỆN: Nhưng mà...em đã...

- CHÍNH TRỊ VIỆN: Thôi, không nhưng nhị gì hết. Cậu hoàn toàn xứng đáng. Thế nhé!

Nhạc Giải phóng Điện Biên

- MAI: *(Tiếng trẻ con khóc)* À... mẹ thương... mẹ thương...

- BỐ: Mấy bà cháu đã ăn cơm chưa?

- MẸ: Tôi nấu cơm cho mẹ con nó rồi. Thằng bé nó khóc quá, cứ như thằng Viện ngày xưa ấy ông ạ!

- BỐ: Thế mà trước kia bà cứ bảo dòng giống nhà người ta...

- MẸ: Ờ ...thì....tôi thấy thế thì bảo thế, chứ chắc gì đã là con thằng Viện đâu.

- BỐ: Bà chăm sóc mẹ con nó chu đáo vào, không ít nữa thằng Viện về... nhất là cái vụ lần trước, bà nghi ngờ nó quá, làm nó xúc động mạnh mà ngất đi, may mà mẹ con nó không sao. Chứ có chuyện gì thì tôi biết ăn nói sao với gia đình bà thông gia.

- MẸ: Tôi biết rồi ... Ông thì...cứ lúc nào cũng ... Thằng Viện nhà mình vậy là sắp về rồi ông nhỉ! Điện Biên đã giải phóng rồi!

- BỐ: Chứ còn gì!... Hôm nay loa thông báo phát oang oang đấy. Chiến dịch Điện Biên Phủ đã toàn thắng. Khắp làng trên xóm dưới bàn tán xôn xao, ai cũng vui mừng phấn khởi.

- MẸ: Hôm nay tôi đi chợ, mua ít hoa quả về thắp hương các cụ tổ tiên rồi! Ông này, đàn gà nhà mình đã lớn đấy, tôi dành mấy con ngon nhất để chờ thằng Viện về, cả nhà mình liên hoan một bữa ra trò. (cười)

- BỐ: Được, haha... Tôi thấy con nhà ông Phúc cũng từ chiến dịch về rồi. Gia đình ông ấy vui như Tết! Cười nói râm ran vang cả xóm. Mà cũng đúng thôi, đón chiến sĩ Điện Biên mà lì!

Tiếng chó sủa...

- MẸ: Ông ra xem ai, hay thằng Viện nhà mình về rồi.
- BỐ: Ồ, để tôi ra xem nào...
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Con chào bác ạ!
- BỐ: Ồ... chào cậu! Cậu là ...
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Dạ, cháu là Toàn – Chính trị viên đại đội đơn vị của cậu Viện nhà ta ạ!
- BỐ: Ồ... quý hóa quá! Vậy là đơn vị của thằng Viện về rồi ah! Bà nó ơi, ra đón thủ trưởng của thằng Viện này. Đơn vị nó về đây rồi.
- MẸ: Ôi... vậy hả ông, tôi đây, tôi đây... Chào cậu! Quý hóa quá, được đón chiến sĩ anh hùng của chiến dịch Điện Biên! Cậu ngồi uống nước! Thế thằng Viện nhà tôi còn bận gì hay sao mà chưa về đến đây hả cậu?
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Dạ... Viện, cậu ấy... cậu ấy ... Đây là đồ đặc tư trang của Viện ạ, trong này có cả huấn chương chiến công của cậu ấy!
- MẸ: Thằng Viện đi đâu mà lại gửi đồ đặc tư trang về trước hả cậu?
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Viện... cậu ấy ... ! Chỉ còn một trận đánh cuối cùng là chiến thắng. Vậy mà ... Cậu ấy ... sẽ không thể trở về được nữa. Cậu ấy đã hy sinh anh dũng rồi ạ.
- MẸ: Trời ơi, Viện... con ơi!
- BỐ: Thằng Viện ... sao lại... con ơi... chiến thắng rồi mà...
-
- MAI: Không! Không thể như thế! Anh ấy đã hứa chiến dịch toàn thắng sẽ quay trở về mà...
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Cô Mai... đây là giấy báo tử của cậu ấy.
- MAI: Không, anh Viện ... Em và con vẫn chờ anh trở về mà.(Khóc)
- MẸ: Viện ơi, con trai của mẹ! Chiến thắng rồi mà con ơi!... (Khóc)
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Xin lỗi Mai! Tôi đã không thể đưa cậu ấy về bên Mai được.
- MAI: (Khóc) Anh Viện....!
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Thưa hai bác! Đây là bức thư mà Viện đưa cho cháu trước lúc hy sinh. Cậu ấy dặn là phải đưa tận tay cho hai bác!
- MẸ: (nức nở) Viện ơi...! (Tiếng giờ lá thư)
- VIỆN: (Echo) *Thầy mẹ kính mến!*

Nếu thầy mẹ nhận được bức thư này, có nghĩa là lúc con đã không thể trở về được nữa. Con và đồng đội đã chiến đấu oanh liệt, và hy sinh thân mình vì lý tưởng cao đẹp với tổ quốc thiêng liêng mà thầy đã từng chỉ dạy. Con chỉ tiếc không thể ở bên để phụng dưỡng thầy mẹ lúc tuổi về già. Tiếc rằng con không được nhìn thấy đứa con bé bỏng của con và Mai. Thầy mẹ đừng buồn mà hãy giữ gìn sức khỏe và sống thật vui nhé!

Mai thân yêu! Anh nhớ em nhiều lắm! Vợ chồng mình chung sống thời gian quá ít đã phải xa nhau biệt biệt. Mỗi lần nhớ em là anh chỉ muốn về thật nhanh bên em! Thời gian không có anh ở nhà, em đã phải thay anh chăm sóc thầy mẹ, gánh vác mọi việc trong gia đình. Anh biết em đã phải chịu nhiều thiệt thòi, buồn tủi, oan ức khi không thể nói ra sự thật cái ngày anh đã tranh thủ trốn về thăm em khi đơn vị hành quân qua gần làng...

Con của chúng mình bây giờ chắc đã chào đời rồi. Nó đáng yêu lắm phải không em! Nếu là con gái, anh muốn đặt tên con là Nguyễn Thị Mai Lan, ghép từ tên của em và tên mà loài hoa em yêu thích. Nếu là con trai, anh muốn đặt tên con là Nguyễn Hữu Trọng Văn!

Anh xin lỗi vì đã không thể trở về! Hôn em và con!

- MAI: Anh Viện! Vậy là anh đã không thể giữ lời hứa với em rồi sao? (Khóc)

- MẸ: Vậy là chúng mày đã ngấm ngấm gặp nhau ah?

- MAI: Vâng, lúc ấy con không thể nói ra khi cả đất nước đang dồn sức cho trận đánh lớn.

- MẸ: Mai ơi, mẹ đã trách nhầm con rồi...

- MAI: (nghẹn ngào) Mẹ!

- CHÍNH TRỊ VIÊN: Chuyện cậu Viện trốn về, đơn vị đã biết rồi, nhưng cũng rất thông cảm cho cậu ấy.

- BỐ: Anh Toàn này, anh có biết vì sao ý nguyện của thằng Viện lại muốn đặt tên cho con trai nó là Nguyễn Hữu Trọng Văn?

- CHÍNH TRỊ VIÊN: Dạ, thưa hai bác, lúc ở chiến dịch, Viện đã từng nói với cháu là nếu sau này có con trai cậu ấy muốn đặt tên con là Nguyễn Hữu Trọng Văn. Văn là bí danh của đại tướng Võ Nguyên Giáp đấy ạ. Trong chiến dịch Điện Biên Phủ vừa qua, nếu không nhờ có đại tướng sáng suốt thay đổi phương châm từ “đánh nhanh thắng nhanh” sang “đánh chắc thắng chắc” thì có lẽ đã có rất nhiều chiến sĩ phải hy sinh. Còn chữ Trọng là để tỏ lòng kính trọng đại tướng ạ.

- BỐ: Cái tên thật đẹp. Vậy họ tên của cháu đích tôn của tôi sẽ là Nguyễn Hữu Trọng Văn. Mong rằng sau này, nó cũng sẽ thật giỏi giang! (Giọng buồn) Tiếc rằng bố nó đã không thể trở về để đặt tên cho con trai của mình....

Tiếng trẻ con khóc

- BỐ: Mai, đưa cháu đây bố bế nào!...
- MAI: Dạ...Cậu Toàn, cậu xem, nó có giống với thằng Viện không?
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Giống lắm ạ! Cậu bé thật kháu khỉnh, nhìn thông minh, sáng lạn y như cậu Viện vậy.
- BỐ: Đúng vậy.
- MẸ: Cậu Toàn ở lại ăn cơm cùng gia đình. Tôi giết con gà, làm mâm cơm cúng thằng Viện. (Nghẹn ngào) Đấy, đàn gà để phần nó mừng ngày chiến thắng trở về, vậy mà...
- BỐ: Thằng Viện hy sinh vì đất nước, cũng tự hào lắm bà ạ! Thôi, chúng ta cũng còn phải sống vì ngày mai, vì con dâu, vì thằng cháu đích tôn Nguyễn Hữu Trọng Văn nữa chứ. Chiến dịch Điện Biên Phủ đã toàn thắng, sẽ có những chiến sĩ được may mắn trở về đoàn tụ với gia đình, cũng có những mái ấm phải âm dương cách biệt. Chúng ta phải sống, phải thật kiên cường vì ngày đất nước độc lập.
- CHÍNH TRỊ VIÊN: Cô Mai, còn đây là những cánh hoa ban Điện Biên, loài hoa tượng trưng cho tình yêu thủy chung, trong sáng của vùng núi Tây Bắc. Cậu ấy đã ép khô cẩn thận và dặn tôi, nếu cậu ấy không trở về trong ngày toàn thắng, hãy mang cánh hoa ban này về cho Mai như sự hiện diện của tình yêu mà cậu ấy mãi mãi dành cho cô.
- MAI: (Nghẹn ngào) Anh Viện...! Anh Viện ơi!..... Em biết rồi...!

Nhạc

Hết./.

Trích bài hát Giải phóng Điện Biên ./.